

[N. Neergaard.]

er mig ubegribeligt, at det ærede Medlem ikke kan se, at det, der skete den Dag, nemlig at et forsvarsvenligt Ministerium blev styrtet til Fordel for et Ministerium, der indtil videre nærmest har et forsvarsnihilistisk Præg, var det stærkeste og alvorligste Slag, der kunde føres mod Udsigterne til at gennemføre en blot nogenlunde tilfredsstillende Forsvarsordning her i Landet. Det undrer mig, at det ærede Medlem ikke kan se det; han vil visselig komme til at se det.

Jeg vender mig saa til det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen. Hans Bemærkninger med Hensyn til Finanslovsforslaget, om Jordlovens Renter, skal jeg ikke gaa nærmere ind paa her, da vi snart faar Jordlovene til Behandling, og da jeg her ganske kan henholde mig til, hvad det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen har sagt.

Det ærede Medlem, som ellers er en jævn og godlidende Mand, lod sig henrive til en meget stærk Udtalelse overfor mig, Stupiditet, hvad jo ogsaa blev paatalt af den højtærede Formand. Nu tror jeg, at ved roligere Overlæg vil vistnok det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen indrømme, at jeg er ikke mere stupid end han, ikke paa nogen Maade, og ved at læse mine Udtalelser i Tidenden vil det ærede Medlem ogsaa se, at han totalt har misforstaaet, hvad jeg har sagt. Han forstod mig, som om jeg vilde stemple de Reformforslag, Ministeriet havde fremsat og havde bebudet, som Dumheder. Kunde aldrig falde mig ind! Det, jeg stemplede som en finansiel Dumhed af Rang, var at ville gennemføre saa stærkt forøgede Udgifter, som der her var Tale om, i en Nedgangsperiode som den, vi utvivlsomt staar i. Dette er noget helt andet.

Men først og sidst har de Bemærkninger, der er blevet rettet til mig, drejet sig om dette, at jeg har tilladt mig at gøre opmærksom paa, hvorledes det hænger sammen med den statsfinansielle Velstand, som har vist sig flere Gange efter trangere Tider, som Venstreregeringen har maattet gennemleve. Der er jo intet, som i den Grad vækker Regeringens og Regeringspartiers Lidenskab som det at blive mindet om, hvorfra det statsfinansielle Magsvejr, hvori de to socialdemokratiske Regeringer fra 1924—26 og fra 1929 til nu unægtelig har sejlet, kom, at det ikke var dem selv, der havde skabt det, men at det skyldtes Forgængernes besværlige og utaknemmelige Arbejde. Sagen er nemlig den, at saa stor en Del af Befolkningen som muligt skal

leve i den Tro, at de socialdemokratiske Regeringer sidder inde med en Tryllestav langt virksommere end nogen af dem, Zeileiss raader over, til at forvandle finansielt vanskelige Tider til Solskin og Godvejr, saa snart de har taget Plads i Regeringsstolene, uden at det er muligt at paavise nogen naturlig Aarsag dertil. Derfor gaar man, naar der falder en beskeden Bemærkning om det virkelige Forhold, løs paa den, der fremsætter den, som Tyren paa den røde Klud og støder løs, selv om Stødene ikke rammer andre Steder end i den blaa Luft. Men Kendsgerningerne er jo haardnakkede Krabater, og klart som Dagen er det dog, at naar den højtærede Finansminister i Efteraaret 1924 kunde fremlægge et Finanslovsforslag med Overskud, som ogsaa blev til Overskud paa Statsregnskabet, uden at der dertil fra Regeringens Side var givet noget som helst andet Bidrag end en Nedsættelse af Indtægterne med 5 Mill. Kr., saa kan det fornuftigvis ikke bero paa andet end den Tilrettelægning af Udgifts- og Indtægtslove, som var foretaget under den foregaaende Regering; saa kan den højtærede Statsminister nok saa meget tale om, at jeg efter at have ødelagt Statsfinanserne maatte søge i Havn. Lige saa ubestrideligt er det, at i Perioden efter 1929 var det umuligt at have fremlagt Finanslovsforslag og Statsregnskab med Overskud, hvis ikke Tilpasningspolitikken eller Nedsættelsespolitikken, som de Herrer kalder det, havde fundet Sted. Fuldkommen umuligt! Det er ikke til at forstaa, hvorledes en Udgiftsreduktion, som paa de løbende Udgifter var beregnet til 40 Mill. Kr., og som vel nok er blevet en 2—3 Millioner ringere paa Grund af de Forhold med Hensyn til Aldersrenten, som det ærede Medlem Hr. Krag omtalte forleden — det er aldeles umuligt at tænke sig Balance eller Overskud, hvis ikke denne Reduktion havde fundet Sted. Den var absolut nødvendig, og det er den, hvorpaa det hele hviler. Saa kan man nok saa meget tale om stigende Skatteindtægter — ja, de bidrager naturligvis til at forbedre Stillingen, til at sikre Overskuddet, men der var ikke blevet Overskud, og der var ikke blevet Balance, hvis ikke Udgiftsreduktionerne havde fundet Sted. Og saa løber man jo ganske amok som f. Eks. det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen ... (*Vilhelm Rasmussen*: Aldeles ikke!) ... Jo, som det ærede Medlem, der giver mig Skylden for alt: det var mig, der foranledigede den hidsige Spekulation i Krigsperioden og i Efterkrigstiden, det var mig, som ødelagde den danske